

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT VAN DE
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

Bidt altijd, dat gij niet moedeloos moogt worden totdat ik kom: ziet, ik zal
snellijk komen, en u tot Mijzelf ontvangen. Amen.

L. en V. 88 : 126.

De oorsprong van macht.

ORSON F. WHITNEY.

De Schriften leeren ons, dat „zonder geloof het onmogelijk is, Gode te behagen”. Even zoo waar is het, dat zonder geloof niets gedaan kan worden. Alle energie wordt geboren uit geloof; dit is de bron van macht en de „leidende factor bij iedere handeling”.

Het beginsel van geloof is niet door God geschapen; het bestaat in zichzelf en is eeuwig. Geloof is het middel, waardoor Hij de werelden schiep en evenzoo het middel waardoor Hij voortgaat ze te controleeren en te beheerschen. Het is het geloof van Almacht, dat het heelal in stand houdt.

Een predikant, niet orthodox — ofschoon een erkend volgeling van Christus — trachtte mij eens te overtuigen, dat geloof in 't geheel geen bewonderenswaardige eigenschap was. Hij noemde het zelfs verachtelijk, verklarende dat het alleen maar was een „willen gelooven” van alles, hoe onwaarschijnlijk of absurd het ook mocht zijn. In 't kort, het was blinde lichtgeloovigheid, niets meer.

Toen ik mij beriep op Geloof als zijnde een geestelijke kracht, een beginsel van macht, zeide hij, dat ik er een beteekenis aan gaf, die het nimmer gedragen had en waarvoor geen enkelen waarborg was. Ik herinnerde hem aan de woorden van den Heiland: „indien gij geloof hadt als een mosterdzaad, gij zoudt tot deze bergen zeggen: „wordt opgenomen” en zij zouden zich verplaatsen en niets zou voor u onmogelijk zijn.” Hij antwoordde hierop, tamelijk achteloos: „O, er zijn schoppen en houweelen noodig om bergen te verzetten”.

En dat is waar — als men niets beters heeft. Maar hoe dan met het geloof dat noodig is om schop en houweel te hanteeren?

Alle macht vindt zijn oorsprong in geloof; en hetzij dat bergen bewogen worden door den mensch of door zijn Maker, het is geloof dat aan de handeling vooraf moet gaan en die mogelijk maakt.

Zie, hier was een erkend gezant van Christus, die de leeringen van Christus in den wind sloeg en ontkende wat alle ware Christenen gelooven, n.l.: dat de kleinste zoowel als de grootste daden het resultaat zijn van de oefening des geloofs.

In zijn eerste periode kan geloof soms belachelijk schijnen.

De onbeschaafde wilde, aan wien een van de eerste nederzetter's van Nieuw-Engeland vertelde, dat, als hij kruit zaaide er kruit zou groeien, geloofde dit, daar hij nog niet ondervonden had, dat de blanke mensch liegen kon. Daarom scheidde hij van zijn kostbare bonten in ruil voor een kleine hoeveelheid kruit en zaaide dat, alzoo toonende zijn vertrouwen in het woord van den planter. Maar natuurlijk bleef het gewenschte resultaat uit, want geloof moet, om succes te kunnen hebben, gevestigd zijn op de juiste basis, het moet een redelijk fundament hebben. De Geest van Waarheid moet het inspireeren. Dit was niet het geval met den armen misleiden Indiaan. Hij geloofde in een leugen en werd dus bedrogen.

Was het geloof van den rooden man volmaakt geweest, een intelligent, redelijk, geïnspireerd goddelijk geloof, dan zou hij kruit of enig ander artikel hebben kunnen produceeren van de alles-bevattende elementen rondom hem; en dat zelfs zonder zaad te planten of eenig fabrieksaanwijzing te volgen. De wonderen die door onzen Heiland gedaan zijn — water in wijn veranderd, de wonderbare voeding der menigte, het wandelen op de golven, gezondmaking der zieken en opwekking der dooden — wat waren zij anders dan manifestatie's van een almachtig geloof, door welks bezit het mogelijk is, bergen te verzetten zonder schop en houweel, niettegenstaande de sceptische meening van mijn vriend?

Geloof moet niet verward worden met blinde, onbedachtzame lichtgelovigheid. Het is Goddelijke energie, die werkt met natuurlijke beginselen en met natuurlijke processen — natuurlijk, ofschoon onbekend aan den natuurlijke mensch en daarom door hem „boven-natuurlijk” genoemd.

Toen de Heiland sprak van het geloof dat bergen verzet, meette hij het gehalte van het geloof niet af naar de grootte van een mosterdzaadje. Ook was het geen Oostersche beedspraak; Jezus sprak in letterlijken zin. Hij bedoelde, dat, als de mensch de Goddelijke wet wilde gehoorzamen — die gegeven is voor zijn bestwil — zoo getrouw als het mosterdzaadje de wetten opvolgt, waardoor zijn mysterieuze energie zich ontwikkelt, zou hij oneindig veel meer macht kunnen uitoefenen, dan nu het geval is. Zware steenen zijn opgeheven geworden en gebarsten door den geleidelijken groei en ontwikkeling van een zaadje of wortel, dat zich daaronder bevond. Zulke dingen wijzen op een verborgen kracht zelfs in de laagste scheppingen. Waarom zou de mensch „het edelste werk van God”, geformeerd naar de gelijkenis van zijn Maker en begiftigd met Goddelijke eigenschappen, dan niet in zich dragen de macht, die wonderen mogelijk maakt, „die bergen verzet?”

Geloof is de slagader van het heelal. Zonder dat kan niets tot

stand komen, hetzij dat het groot of klein, alledaagsch of buitengewoon is.

Is het dus een wonder, dat dit het eerste beginsel van het Evangelie is, hetwelk is Gods groote plan voor 's menschen eeuwige verhooging en zaligmaking? Geen werk kan succes hebben, dat niet gesteund wordt door vertrouwen in een zekere kracht, 't zij menschelijk of bovenmenschelijk, die de drijfkracht is der onderneming. Het is geen twijfel, die natie's doet groeien en bloeien; die edele, goede menschen voortbrengt, door alle eeuwen en tijdperken heen, die werken en opofferingen maken in het belang van hunne medemenschen.

Het is geloof dat deze dingen doet. Twijfel verhindert, wat geloof zoude bereikt hebben.

De mannen en vrouwen, die de wereld vanaf den beginne beheerscht en bewogen hebben, waren mannen en vrouwen die geloofden.

Carlyle schildert in schitterende bewoordingen, de wonderbare verandering die het Arabische volk onderging, toen zij de afgoderij verlieten, die onoprechte aanbidding van hout en steen — en een geloovige natie werden.

„Het was als een geboorte vanuit het duister tot het licht,“ zegt deze groote Denker.

„Arabie kwam tot het ware leven door geloof . . . Geloof is groot, levengewend. De geschiedenis van een natie wordt vruchtbaar, zielverheffend, groot, zoo gauw zij gelooft.“

Diezelfde wijsgeerige gedachte kan op het Christendom en zijn gevolgen toegepast worden.

Wat was de oorzaak dat Christelijke natie's zoo machtig opbloeden? Wat heeft de Christenwereld in staat gesteld, ondanks hare dwalingen, vernietigde keizerrijken te doen herleven en de stormen des tijds te weerstaan? Geloof in Christus, niettegenstaande het een onvolmaakt geloof geweest is. Het Geloof van een volk — zijn vertrouwen in een kracht die het van goddelijken oorsprong acht — maakt zijn voornaamste bron van sterkte uit.

Maar geloof moet echt zijn, onvervalscht. Schijn-godsdienst en doode vormen zullen niet baten. Huichelarij is de slechtste vorm van ongelooft. Eerlijke afgoderij is verreweg te verkiezen boven oneerlijke aanbidding. Brandt liever wierook voor Diana en gelooft dat gij goed doet, dan dat gij buigt voor Christus in onoprechtheid van harte.

Het machtige Rome viel niet, dan nadat het opgehouden had hare goden in oprechtheid te aanbidden. De ondergang van het glorieuze Griekenland kwam, toen hare geloovigen, twijfelaars werden, toen dorre wijsbegeerte de plaats innam van godsdienstig enthousiasme, toen de aanbidding van vrijheid, liefde en schoonheid was ontaard in ongebreidelde losbandigheid en grove zinnelijkheid. Geen natie raakte ooit in verval, dan nadat zij zichzelf ontrouw werd, ontrouw aan de beginselen van succes, waarvan de basis is: Geloof.

God handelt met den mensch overeenkomstig diens geloof. De meeste van des Heilands wonderen zijn gewrocht, waar geloof woonde in de harten van het volk. In andere plaatsen kon hij geen wonderen doen vanwege het ongeloof der menigte.

Geloof is een gave Gods en zij, die Hem het beste dienen, zijn hiermee het ruimst bedeed. Geloof is de bron waaruit wonderen voortkomen.

„Alle dingen zijn mogelijk, dengenen die gelooven.”

C. A. S.

De vrijheid die komt door „Dienst”.

J. P. LILLYWHITE.

In het 8e hoofdstuk van het Evangelie van Johannes lezen wij deze woorden: „Jezus dan zeide tot de Joden die in Hem geloofden: Indien gijlieden in Mijn woord blijft, zoo zijt gij waarlijk Mijne discipelen, en zult de waarheid verstaan, en de waarheid zal u vrijmaken. Zij antwoordden Hem: Wij zijn Abrahams zaad, en hebben nooit iemand gediend; hoe zegt ge dan: Gij zult vrij worden? Jezus antwoordde hun: „Voorwaar, voorwaar zeg Ik u, een iegelijk die de zonde doet is een dienstknecht der zonde, en de dienstknecht blijft niet eeuwig in het huis, de zoon blijft er eeuwig. Indien dan de zoon u zal vrijgemaakt hebben, zoo zult gij waarlijk vrij zijn.”

Wanneer wij deze zeer belangrijke verklaring van onzen Zaligmaker lezen, zou de vraag zich aan ons voordoen in dezen vorm: Wat is het doel en het resultaat van de vrijheid die Christus geeft aan Zijn discipelen en de vrijheid waarin de mensch zichzelf brengt wanneer hij zijn leven vervult? Als ik het leven van den Meester meer zorgvuldig bestudeer en de vele, wondervolle dingen die Hij deed, erken, dan begrijp ik dat het doel en het resultaat van vrijheid, dienst is.

Deze gedachte is geheel als voorbeeld te vinden in al Zijn wondervolle leeringen; in ieder uur en iedere daad van Zijn leven. Want waarlijk Zijn vrijheid was „dienst”.

Sprekende van vrijheid als dienst, zal op 't eerste oogenblik voor sommigen een tegenstelling lijken; een tegenstrijdigheid. Grootte waarheden doen zich vaak aan ons voor als tegenstellingen en het is slechts door de twee verschillende termen waaruit zij bestaan te combineeren en te zien dat zich slechts daardoor de waarheid aan ons openbaart, dat men de waarheid te weten komt. Door deze zelfde waarheid maakt God onze zielen vrij, niet van den dienst, niet van plicht, maar in dienst en in plicht en hij die zich vergist in het doel van zijn vrijheid, vergist zich in het „karakter” van zijn vrijheid.

Hij, die geroepen wordt om te dienen, en denkt dat hij niet vrij gemaakt is, opdat hij dat werk zou kunnen voltooien, vergist zich in den Christus, van Wien de vrijheid komt, vergist zich in den toestand waarin zijn ziel verzocht wordt zich te plaatsen. Want

wanneer het waar is als ik zeg, dat de vrijheid des menschen alleen bestaat in de betere gelegenheid om te zijn en te doen, al datgene waartoe God hem instaat stelt om te zijn en te doen, dan zekerlijk zal een mensch, indien hij bekwaam is tot den dienst, door dat leven van dienstbaarheid aan te nemen, waarvoor zijn Schepper hem de bekwaamheid heeft gegeven, in de volheid van zijn vrijheid intreden en het bevrijde kind van God worden.

Bijvoorbeeld, wanneer het ijs op de bergen gesmolten is, dan vindt het pas zijn weg naar de rivier en stroomt vrij voort om het werk te doen, dat het levende water te doen heeft om werkelijk de vrijheid te bereiken. Dan alleen is het werkelijk bevrijd van de banden waarin het gesloten was, terwijl het vastgehouden werd door de ketenen van den winter. Datzelfde bevrijde ijs wacht totdat het zijn vrijheid vindt, en wanneer de mensch alleen vrijgemaakt is voor het genoegen van zijn eigen leven, alleen voor de verwezenlijking van zijn eigen bestaan, heeft hij het doel van zijn vrijheid niet bereikt, is hij niet gekomen aan het doel van zijn leven.

Het zal misschien velen van ons verwonderen, wanneer we hooren zeggen, of men wil ons doen denken over vrijheid als een toestand waartoe een mensch geroepen is en in staat gesteld wordt de plicht te doen die zijn Maker hem opgelegd heeft.

Plicht is voor velen zulk een hard woord geworden; dienst is voor ons geworden een woord zóó vol van den geest van slavernij, dat het ons verwondert op het eerste oogenblik, wanneer wij geroepen worden, in te zien dat het op zichzelf een woord van vrijheid is. En toch halen wij voortdurend de geheele gedachte van ons „Zijn” naar beneden, als wij over dienstbaarheid denken als een toestand van slavernij, wij verlagen de grootheid en rijkdom van datgene waarmede wij in aanraking komen, totdat wij erkennen dat God ons niet tot het volle leven riep voor onszelven alleen. De geest van zelfzucht sluipt voortdurend in ons en ik denk dat men bijna kan zeggen, dat er geen zelfzucht in de geschiedenis der menschen is geweest, gelijk die zelfzucht die zichzelf ten toon spreidt in 's menschen godsdienstig leven. Terwijl het zich laat zien door de manier waarop de mensch zich vasthoudt aan geestelijke voorrechten en zich verheugt in de goede dingen die hij denkt te verkrijgen in het hiernamaals, denkende een dienstknecht van God te zijn, door alleenlijk maar te werken voor zijn eigen zaligheid, zijn eigen zelfzuchtige doeleinden.

Er zijn vele menschen in de wereld die zich dienstknechten van den Almachtige noemen en beweren volgelingen van den Zoon van God te zijn. Ja, zij zijn zoo verdiept in zijn aanbedding en zóó overwerkt om hun zaligheid te bereiken, dat egoïsme hen bindt als stalen kettingen. Zij schatten hun evenmensch ver beneden hen en worden haters van menschen en alles wat buiten hun kleine, be-

krompen wereld ligt. Tot dezulken zullen de heerlijkheden in het hiernamaals even begrensd zijn als hun eigen kleine leventjes, tenzij zij hunne harten veranderen en wandelen in het licht van den Christus.

Wanneer ik mij wend tot Jezus en aan Hem denk als de openbaring van Zijn eigen christelijkheid — en indien de menschen slechts wilden kijken naar het leven van Christus om te zien wat ware christelijkheid is, en niet naar het leven van de zwakke vertegenwoordigers van Jezus die zij rondom zich zien, zou er zooveel meer klaarheid zijn en zij zouden bevrijd zijn van o zooveel moeilijkheden en twijfel! — wanneer ik kijk naar het leven van den Meester, zie ik dat het doel van Zijn toewijding, van Zijn vrijmaking „dienst” voor Zijn medemenschen was. Ik kan niet voor een oogenblik aan den Verlosser denken als doende datgene wat zoovele zelfgenoemde godsdienstige menschen doen, als zij denken Christus te dienen. Ik kan niet aan Hem denken als slechts reddende Zijn eigen ziel, Zijn eigen leven levende en voltooiende Zijn eigen natuur in het gezicht van Zijn Maker. Zijn leven was „dienst” van begin tot eind. Hij geeft Zichzelf aan den mensch, omdat Hij kwam om den wil van God te volbrengen; en Hij stelt dienst in en niets anders dan dienst als eindoel, het eenige groote verlangen waarop de zielen van Zijn volgelinger zich zouden vestigen, zooals Zijn eigen ziel voortdurend op hetzelfde is gevestigd.

Wat is het grootste kenteeken van Christus in de wereld, het grootste symbool van Zijn leven? Is het een troon waarvan een heerscher Zijn geboden geeft? Is het een bergtop waarop een Ziener, een dreamer zit, slechts te doen hebbende met zichzelf en de stemmen rondom hem en waarheid in zijn ziel verzamelende en er zich in verheugende? Neen, niet de troon en niet de bergtop. Het is het kruis. „Hij stierf opdat wij zouden leven.” „Want alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eenig geboren Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk die in Hem gelooft, niet verderve maar het eeuwige leven hebbe.”

Calvariënberg is de berg die iedereen moet beklimmen, dragende zijn kruis, wanneer hij het leven van Christus tot voorbeeld wil nemen en in de voetstappen van den Meester wil treden. Christus kwam niet in 't bijzonder om te lijden. Lijden is een bijzaak. Het komt er niet op aan of u en ik lijden. Geen genot en geen verdriet is ons lever. ook niet méér verdriet dan genot, maar gehoorzaamheid en plicht. Wanneer plicht smart brengt, laat het smart brengen. Het heeft smart tot den Christus gebracht, maar indien het vrengde, glorie en triomph gebracht had, wanneer het begroet was bij zijn komst en bijval gevonden had op den weg, zou Hij dezelfde, toegewijde ziel zijn geweest, die Hij was in de dagen toen Hij over een weg die bevekt was met het bloed van Zijn voetsporen ging en eindelijk Zijn weg vond, op tot het verheven kruis.

Het is niet lijden, het is gehoorzaamheid. Het is niet de pijn.

het is toewijding van het leven. Het is de vreugd om te dienen dat maakt het leven van Christus en voor ons, Hem te dienen, dienende medenatuurgenooten en God, zooals Hij diende medemenschen en God — of het pijn of genot brengt, als wij maar uit onze zielen bannen de gedachte dat het er niet op aankomt of we gelukkig of verdrietig zijn, wanneer wij slechts onzen plicht doen en getrouw zijn, en dapper en sterk, dan zullen wij in de omgeving, in het groot gezelschap van Christus zijn.

Het verwondert mij zeer dikwijls, wanneer ik menschen hoor praten over de komst van Christus in deze wereld. Zij zeggen, het was zoo wonderbaar dat Jezus gewillig zonde zijn om van Zijn troon in den hemel af te dalen en al de vreemde smart en het lijden op zich te nemenn toen Hij kwam om de wereld van haar zonden te verlossen. Wonderbaar? Er was geen wonder daarin, geen wonder, wanneer wij treden in het leven waarin Jezus leefde en denken van het leven, zooals Hij van het leven gedacht heeft. Het is dezelfde verwondering die de menschen gevoelen over de wonderen van Jezus. Is het een wonder, dat, wanneer een goddelijk leven temidden der menschen is, de natuur zich aan Hem onderwerpt en dat Hij dingen zou doen die u en ik, in ons klein mensch-zijn, onmogelijk vinden om te doen?

Neen, werkelijk, het is geen wonder dat God de wereld liefhad. Het is geen wonder dat Christus, de Zoon van God, tot elke offering bereid, het ondernam de wereld te redden. Het zou een wonder zijn, wanneer Jezus, gereed om naar de aarde te komen en ziende hoe het mogelijk was de menschheid te verlossen door te lijden, niet geleden had.

Zijt ge verwonderd over de moeder wanneer zij haar leven geeft voor haar kind met vreugde, met dankbaarheid, het zich een voorrecht rekenende? Verwondert gij u over den patriot, wanneer hij zich in den strijd werpt om de goede daden te verrichten, die voor hem mogelijk zijn om te doen? Neen, leest slechts dieper in uw eigen natuur en ge zult uw Christus beter begrijpen. Het is geen wonder dat Hij aan het kruis zou gestorven zijn; het zou een wonder geweest zijn, wanneer Hij, met het onschatbare voorrecht van de redding der menschheid, teruggedeinsd was van dat kruis en zich afgekeerd had. Het toont ons dat het niet is de heerlijkheden van het lijden, niet de noodzakelijkheid van het lijden, het is eenvoudig de schoonheid van gehoorzaamheid en de vervulling van 's menschen leven in het doen van zijn plicht en in het bewijzen van een dienst, welke voor hem mogelijk is voor zijn medemensch te verrichten.

Het staat niet aan u en mij om te bestudeeren of wij al of niet in den hemel zullen komen, maar het is onze taak om te bestudeeren hoe wij temidden van de oogmerken God's zullen komen en het

wondervolle voorrecht hebben in deze weinige jaren iets voor Zijn werk te kunnen doen.

Ik denk dikwijls aan die schoone woorden van den Zaligmaker, de edelste zin die menschelijke lippen ooit op' onze aarde geuit hebben. Hij verhief Zijn stem en bad, en in het midden van Zijn gebed kwamen deze wondere woorden: „En ik heilig mijzelven voor hen, opdat ook zij geheiligd mogen zijn!”

Het geheele menschelijke leven ligt in deze woorden opgesloten. Ik heb van mijzelf het beste gemaakt, niet alleen voor mijzelf, maar voor de wereld. Is er iets in al de leeringen die de mensch ontvangen heeft van zijn medemenschen, in alles dat tot hem gekomen is van het leven van God, dat edeler, dat ver-reikender is dan dat: „de beste te zijn niet alleen voor mijzelven, maar voor de wereld, waarin ik, het best zijnde, de wereld volmaakter zal maken, en mijn deel, hoe klein ook, zal bijdragen om haar te vernieuwen en te herscheppen naar het beeld van God.”

De beste manier om uwe medenatuurgenoeten te helpen en de eenige weg om hen goed te helpen is: de edelste en de beste mensch te zijn, die gij met mogelijkheid zijn kan. De mooiste eigenschap van een man of vrouw, de rijkste gave, het edelste karakter is, niet het beste te zijn voor zichzelf maar voor de geheele wereld, opdat anderen ziende uwe goede werken, geleid mogen worden om God te verheerlijken.

Het meest begeerenswaardige in het leven is niet om lang te leven, maar om goed en edel te zijn.

Ik heb getracht u in dit kleine artikel te vertellen, de edelste wijze waarop gij een edel, oprecht, getrouw en sterk mensch zoude zijn. Het is niet voor de redding van uw leven, het is niet uw eigen heil. Het is niet voor de voldoening van uwe zinnen. Het is, opdat gij uw plaats zoudt innemen in het groote leger van God en u bemoeien met het werk waarmede Hij in deze wereld bezig is. Dienende uwe medemenschen, zooals Hij hen diende, levende de waarheid van dag tot dag en er voor eeuwig in verblijvende. Dàt is vrijheid, dàt is geluk, dàt is dienst.

Overleden.

Te Dordrecht is overleden Johan Nederhand, zontje van Frank Nederhand en Mathilda van Helden.

Het kindje was 25 October 1921 geboren en is den 15en December overleden. Ingezegend den 13en November door ouderling A. Kruids.

DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:
JOHN P. LILLYWHITE.

Assistent:
C. ZAPPEY.

1 JANUARI 1922.

Bij het begin van dit nieuwe jaar, wenschen wij, door middel van „De Ster”, onze Ouderlingen, Heiligen en Vrienden, waar deze regels hen ook mogen vinden, onze groeten en beste wenschen voor een goed, gelukkig en voorspoedig nieuwjaar over te brengen.

Wij zijn onzen Hemelschen Vader dankbaar voor onze vereeniging met u in Zijn werk, gedurende het afgelopen jaar, en voor ons aller succes en de zegeningen van Zijn Hand ontvangen. Voor gezondheid, geluk, tegenspoed en voor de vele lessen die wij geleerd hebben door deze ondervindingen. Voor de blijdschap in Zijn dienst te zijn en voor het voorrecht, de wondervolle boodschap van vreugde en verlossing te verkondigen aan de oprechten van hart; en vrede en welwillendheid aan alle menschen te brengen.

Wij verklaren ook dat wij, gedurende dit nieuwe jaar 1922, onszelven geheel en al zullen geven aan het werk van den Meester en ons best zullen doen, voor welke werkzaamheden wij ook geroepen zullen worden.

Wij roepen alle menschen toe, zich te bekeeren en het Evangelie van den Heer Jezus Christus aan te nemen en te leven, opdat allep vrij zouden zijn, want het Evangelie zal u vrij maken.

Laten wij allen van nu aan besluiten, dat wij, wát ons ook moge overkomen gedurende dit jaar, in beproeving of in overwinning getrouw en waar zullen blijven, dat wij zullen groeien in karakter, in moed en dat wij goed zullen leven. Laat ons boven alles trachten, onze levens en gewoonten in overeenstemming te brengen met de leeringen van den Verlosser der wereld. Wanneer wij deze dingen zullen doen en ons ideaal vaststellen, zooals het afgeschilderd is in het leven van den Christus en er naar leven, dan zullen we in onszelven en in de wereldsomstandigheden om ons heen, veel verbeterd hebben. Want er is niets méér waar in verband met het menschelijk leven, dan dat we zooveel mogelijk het beeld gelijk worden, dat wij ons gedacht hebben.

In waarheid zeide de Meester: „Zooals een mensch in zijn hart denkt, zoo is hij.”

Wanneer wij contróle uitoefenen op onze denkvermogens, kunnen wij elk ideaal bereiken dat wij maar willen, en deze twee stappen zijn noodig om dit te bereiken: 1e. terwijl de dagen voorbijgaan, zich idealen maken; 2e. deze idealen voortdurend te volgen wat er ook moge gebeuren.

Waar men daardoor ook geleid moge worden, zich altijd te herinneren dat het groote en sterke karakter dátgene is, dat altijd

bereid is het genoeg van vandaag op te offeren voor het goede in de toekomst. Het „leven” is niet slechts voor „voorbijgaand plezier”, maar voor de hoogste ontwikkeling die men kan bereiken, het edelste karakter dat men zich kan vormen en voor de grootste dienst die men aan het mensdom kan bewijzen!

Hoofdkantoor:

FAM. PRES. JOHN. P. LILLYWHITE.
ROYDEN E. WEIGHT. CORNELIUS ZAPPEY.

Groeten van de zendelingen in de Rotterdamsche Conferentie.

Door middel van onze zendinge „De Ster” brengen wij aan de lezers van ons tijdschrift onze nieuwjaarsgroeten, met de bede in ons hart, dat vrede en voorspoed u aller deel mag zijn.

Het jaar 1921 heeft ons verlaten om nimmer meer terug te keeren en door haar heengaan heeft zij ons ongetwijfeld iets geleerd, en wel dit: dat we de wrange vruchten plukten van verzuim en wij de zegeninger genoten hebben het door goede te volgen, want wij hebben leeren verstaan dat oorzaak en gevolg onafscheidelijk aan elkaar verbonden zijn, en dat wij, wat wij zaaien vroeg of laat zullen maaien.

Wij slaan nu op den drempel van het Nieuwe jaar, en slaan een nieuwe bladzijde van ons levensboek om. Laat ons het trachten schoon te houden door onzen wandel, door daad en woord.

Wij lever in een koude onverschillige wereld, toch zijn er onder hen die reikhalzend uitzien naar een warme handdruk en een zegenend woord. Laat ons den barmhartigen Samaritaan zijn, en een weinig olie gieten in de wonden. Laat ons niet te vlug zijn in ons oordeel, het goede zien in anderen, de zwakken hoeden, de bedroefden troosten. In één woord doen gelijk de Meester: „Het land doorgaan goedgevoelende”, want vergeet niet dat het gesproken woord, de gevlogen pijn en de verloren tijd nimmer tot ons terug keeren.

De kleine lucifer legt in een korte stonde een gebouw in asch, en zoo kan een gesproken woord in onbedachtzaamheid geuit, zulke pijnlijke gevolgen met zich sleepen. Daarom laat ons wijselijk wandelen, en ons licht laten schijnen, opdat wij zodoende door onze daden de wereld beter hebben gemaakt doordat wij er in geleefd hebben.

Als een conferentie gevoelen wij gezegend, ons korps van zendingen groeide van 5 tot 15, en wij zagen 125 nieuwe leden tot de kerk toetreden. Wij schrijven ons succes toe, deels omdat wij zendingen verenigd waren, deels omdat het lokale priesterschap en leden actief waren en deels omdat enkele families toetraden door den onvermoeiden arbeid van onze zuster-zendingen, die nu met de verschijning van dit nummer allen cervol ontslagen zijn, met dank voor hun devotie tot Gods werk.

Onze zeven vertakkingen zijn wel georganiseerd en in een bloeienden toestand. Onze lokale ouderlingen die de laatste jaren over de verschillende vertakkingen gepresideerd hebben, zijn eervol ontslagen en vervangen door missionaries. Wij danken deze broeders voor hun toewijding, daar hun arbeid vaak met groote opoffering gepaard ging.

Wij zagen van uit ons midden vertrekken twee assistent-redacteuren van „De Ster”, zij begaven zich naar hun nieuw vaderland „Zion”. Hoewel wij hun dit niet misgunden, deed het ons toch leed om te scheiden, want wij mochten hen zoo gaarne in onze vertakkingen hooren, omdat zij talentvol waren, maar hun plaats werd ingenomen door een ander die even zoo bekwaam was, en aller achting waardig is.

Onze zendings-secretaris, die de Hollandsche taal vloeiend spreekt, hoewel hij een Amerikaan is, is in onze vertakkingen alreeds te wel bekend, om meer over hem te zeggen.

Vijf talentvolle ouderlingen werden uit onze conferentie elders geroepen, en wij feliciteeren die andere conferenties met deze trouwe werkers.

Ouderling L. van Beekum en S. N. Wetter, die uit Rotterdam op zending geroepen zijn, zijn in onze conferentie werkzaam en wij waardeeren hun arbeid met ons.

Vele vergaderingen werden tegen ons belegd in verschillende steden, door diegenen, die beweren dienaren van Christus te zijn. In enkele plaatsen werd ons vergund om te debatteeren. Wij zijn daar echter geen voorstanders van, en dit alles bewerkte de Heere tot ons goed, want enkelen besloten onze zijde te nemen en verheugen zich nu in een getuigenis van het herstelde Evangelie.

Zoo laat ons in stille dankbaarheid de Hand des Heeren erkennen in alle dingen en het nieuwe jaar beginnen met dezelfde gevoelens als Josua van ouds: „Aangaande mij en mijn huis, wij zullen den Heere dienen.” Wij beloven u onze ondersteuning, moge wij weder op de uwe rekenen? Of wij allen nog bij het einde des jaars in uw midden zullen zijn weten wij niet, wij zullen dit aan de wijze beslissing overlaten van onzen beminden Zendingspresident, die wij langs dezen weg met zijn vrouw, „the mother of the missionaries” een gezegend en voorspoedig jaar toeroepen.

A. DALEBOUT, Pres.	A. KRUYS.	HEBER G. TAYLOR.
G. v. d. WAARD.	L. v. BEEKUM.	W. L. PHILIPS.
P. S. MIETUS.	JOHN. VREEKEN.	JOHN. VET Jr.
W. R. MONSON.	L. C. WALTON.	H. DALLINGA.
S. N. WETTER.	H. LANDWAARD.	L. S. WILLIAMS.

Groeten van de Amsterdamsche Conferentie.

Wederom is er een jaar voorbij gegaan en het ten einde gelooopen jaar is voor ons allen een gezegende tijd geweest.

Het is inderdaad een zegen om waardig te zijn het geheele jaar te werken in den wijngaard des Heeren en een wetenschap bezitten, dat God van den hemel heeft gesproken.

Door het acht geven op de geboden van God en het gehoorzamen aan de wetten door Hem gegeven, zijn wij in staat gesteld om verheugd, verblijd en dankbaar te gevoelen en te weten dat Joseph Smith een profeet van God was.

Wij zendelingen van de Amsterdamsche conferentie bidden onzen Vader in den hemel ons sterkte en kracht te schenken om in onzen nederigen weg voorwaarts te gaan en de volken der wereld bekend te maken het ware Evangelie van Jezus Christus.

Veel dank is verschuldigd voor den opmerkenswaardigen bloeienden toestand, waarin de Amsterdamsche conferentie verkeert, aan het locale Priesterschap, zuster-zendelingen en zuster-hulpverenigingen.

Onze bede is, dat God u allen moge zegenen met moed en vertrouwen, gehoorzaamheid en liefde in het jaar hetwelk voor ons ligt. Niet alleen voorwaarts gaande in het jaar 1922, maar steeds van trap tot trap nader tot God komende, steeds levende en werkende om het goede te doen en het kwade te laten.

Hopende dat wij allen na volbrachte arbeid bevoorrecht mogen worden om terug te keeren in de tegenwoordigheid van Jezus en onzen Vader en wij mogen genieten van het „Eeuwige” leven en de kroon bereiken beloofd aan de getrouwen.

Dat gij allen Gods geest als leidsman moogt hebben in het jaar hetwelk voor ons ligt, en dat Zijn zegeningen u mogen verblijden, is de wensch van uwe broederen in de Amsterdamsche conferentie.

ADRIANUS BARENDREGT, Conferentie-president.	
HENDRIK BELL.	R. E. CARDWELL.
A. N. SLIGTING.	A. ROND.
S. R. CARPENTER.	B. J. NEEDHAM.
H. BOEKWEG.	B. ASHTON.

Aan al degenen die ons geliefd tijdschrift „De Ster” lezen, hetzij broeders en zusters in het Evangelie, als ook onze vrienden der waarheid, aan allen wenschen wij bij de wisseling des jaars, een gelukkig en in der waarheid een gezegend nieuwjaar toe. Geliefden, dat wij allen opmerkzaam mogen zijn geweest aangaande de groote zegeningen welke wij hebben ontvangen gedurende het verlopen jaar, en den Heere des Hemels daarvoor onzen oprechten welgemeenden dank er voor mogen toebrengen.

Wij als Ouderlingen der Groningsche Conferentie gevoelen en beuigen dan langs dezen onzen dank voor de genoten zegeningen des Hemels in ons werk. De Heere heeft onze zwakke pogingen bekroond met succes. Wij hebben een weinig zaad gezaaid, en getracht het nat te houden, de Heere heeft de wasdom gegeven. Zooals ons lied zegt, zijn ook onze gevoelens „Ons eerst gevoel zij prijs en dank, loof God, o mijne ziel.”

Verder betuigen wij onzen dank tot allen, broeders, zusters en vrienden, voor hunne hulp, ondersteuning en gastvrijheid, zoo liefderijk en welgemeend aan ons bewezen; de Heere zal Zijne belofte aan hun vervullen. „Wat gij aan een van den minste Mijner dienst-knechten hebt gedaan, hebt gij aan Mij gedaan.”

Dat wij weder met nieuwen moed het nieuwe jaar mogen beginnen, overtuigd zijnde dat het is voor de Glorie van God en het Heil onzer medemenschen verzekerd zijnde, dat ook in de toekomst de Heere ons werk zal zegenen zooals Hij in het verleden heeft gedaan en dat wij allen mogen volharden tot het einde, is de wensch en bede van

Uwe broederen in het Evangelie:

A. WESTRA.
K. SCHAART.
J. KONING.
H. NEERINGS.

Groningen, 1 Jan. 1922.

Waarde Broeders en Zusters.

Het verblijdt ons, om door middel van „De Ster” onze groeten te brengen, nu wij wederom een nieuw jaar voor ons hebben.

Wat zal dit ons brengen? Het moge vreugde of droefheid zijn, het is moeilijk te zeggen, maar laat ons daarover niet peinzen, want zulks te doen zou ijdelheid zijn.

Laten wij volgen het pad, dat van Hoogerhand ons wijst den weg, naar 't eeuwige Vaderland.

Dat des Heeren zegen uw aller deel moge zijn in dit nieuwe jaar, is de wensch en bede van uw broeders in het Evangelie.

ADRIANUS VAN TUSSENBROEK,
Conferentie-president.
JOSEPH L. VAN LEEUWEN,

Arnhem, 1 Januari 1922.

St. Peterlaan 71.

*„Waar geloof is, is liefde,
Waar liefde is, is vrede,
Waar vrede is, is God,
Waar God is, is niets van noode.”*

Oprechte Heiligen der Laatste Dagen hebben een wetenschap van God en bezitten een geest door God gegeven... en aan deze twee dingen heeft de wereld zulk een groote behoefte vandaag.

Zonder deze wetenschap en dien geest zullen oorlogen voortdurend terug komen; moeilijkheden vermenigvuldigen; hongersnooden steden ontvolken, het menschedom wegwijnen in onwetendheid en kuisheid verwoest worden.

Laat ons in het jaar hetwelk voor ons ligt, onze pogingen verdubbelen om de wereld een kennis van God te geven. Laat ons den geest van vrede verspreiden. Hoe? Door de werken van geloof en de werken van liefde!

Een kapitein, die een jong meisje gadesloeg, welke aan het probeeren was een gewond soldaat weg te dragen van de plaats waar kort te voren een schermutseling had plaats gevonden, beweerde dat zulk een last te zwaar was voor hare krachten, maar zij antwoordde: „Hij is niet zwaar, hij is mijn broeder.”

Door liefde... droeg zij hem.

Jeanne d'Arc, een boerenmeisje... geloofde dat zij de verlosser van haar land zou zijn. Door geloof... behaalde zij de overwinning.

Laten wij door liefde en geloof werken. Deze zijn de nieuwjaarsgroeten van de Heiligen in de Luiksche Conferentie.

ALVIN S. NELSON, Conferentie-president.
CARL M. RICHARDS.

Rijmpreekjes.

No. 10. Samenwerking of wel Coöperatie.

Twée jongens kochten saam een geit. 't Was plotseling opgekomen; en 't voedingsvraagstuk (lastig feit!) was nog niet opgenomen.

Nu was Piet snuggerder dan Jan, wat dadelijk zal blijken. Hij sprak als volgt zijn makker an: „Wat zou je 't beste lijken? De voorhelft: nek en kop met baard, met horens, oogen, ooren? Of de achterpooten en de staart — wat zal aan jóu behooren?”

Hij streelt hun aankoop en beziet den kop met smachtende oogen, tot Jan besluit: „De voorhelft, Piet!” „Goed!” roept Piet, opgetogen.

Dan is het achterstuk voor mij! Voor mij dus iederen morgen en avond óók de melk. En jij — jij moogt voor 't voedsel zorgen.”

Zóó loopt „coöperatie” spaak: men wil zich wèl vergasten aan de opbrengst, aan de „melk” der zaak, maar draagt niet graag de lasten.

* * *

Mijn zoon, met wien ge ook samenstreeft, wil nimmer mocite ontvluchten. Slechts hij die zich volkomen gééft, heeft aanspraak op de vruchten.

Toen Christus Zijne wonderen deed, zie hoe de scharen aten! Maar toen Hij in den Smarthof leed, was Hij alléén gelaten.

Feestvieren, ja? maar vasten, neen? Wèl lusten, maar geen lasten? Mijn zoon, mijn zoon, waar moet dat heen! Wees nooit één van die gasten.

Verwacht uw deel te doen, getrouw, hier en in de eeuwige oorden: nooit was er vreugd- of heilgebouw, dat werk en strijd niet schoorden.

FRANK I. KOOYMAN.

Levensliedjes.

No. 1. 'k Wil vandaag maar zingen.

'k Wil vandaag maar zingen, heel den dag maar door:
Liederbrokjes dringen telkens zich naar vóór.
Kon ik nu eens fluiten als de nachtegaal!
Kon ik mij eens uiten in eens Vondels taal!

'k Ben geen filomeeltje, dichter evenmin;
Met bescheiden keeltje (maar met blijden zin!)
Zing 'k bescheiden liedjes: 'k heb hen nooit gestuit,
'k Drijf er mijn verdrietjes hart en huis mee uit.

Waarom zou er naarheid wonen in mijn hart?
Gods herstelde Waarheid lenigt levenssmart,
Maakt die tevens heilig: deel van Vaders Plan;
Op dien zielsgrond veilig, zing ik wat ik kan!

Zing, o zing, mijn ziele, jubel vroeg en laat:
Wat er wijk' of wiele, uw geloofsgrond stáát.
In mijn hart is 't vrede, vreê door Hem gesticht,
Die op kinderbede wederbracht Zijn Licht.

FRANK I. KOOYMAN.

Van over den Oceaán.

Van uit Zion ontvingen al de leden, vrienden en bekenden de beste wenschen voor het Nieuwe Jaar van ouderling J. J. van Langeveld en vrouw. Br. Langeveld schreef dat hij en zijn vrouw het uitstekend maken en hoopt en bidt, dat de zegen des Heeren wederom moge rusten op de Nederlandsche zending in het jaar 1922.

Het volgende is een uittreksel uit een brief van ouderling N. Lislie Andrus.

Geliefde Broeders en Zusters,

Alhoewel het een geruimen tijd geleden is dat ik in uw midden was, heb ik u nog niet vergeten en denk nog steeds met vreugde aan uw gastvrijheid en liefde.

De toestanden zijn hier evenals in andere landen verre van rooskleurig, maar het werk van God weet van geen stilstand.

Mijn gebeden zijn steeds voor en met het Hollandsche volk.

Broeders en zusters laat ons allen voorwaarts gaan, God dienende met geheel ons hart en Hem in alles gehoorzamen. Dat Zijn beste zegeningen u moge vergezellen in het jaar 1922 is de wensch en bede van uw broeder in Christus,

N. LISLIE ANDRUS.

Geliefde Broeders en Zusters in Nederland,

Het is inderdaad eene aangename taak om door middel van „De Ster” aan mijne gevoelens van dankbaarheid uiting te kunnen geven.

Dankbaar gevoel ik tot God, omdat Hij mij een behouden reis naar Zion schonk en mij het voorrecht verleende met eigen oogen den tempel te aanschouwen. Omdat ik nu weet door eigen ondervinding, dat, zooals vuige laster en onwetendheid mij in Holland trachtte diets te maken, dat de Mormonen geen onzedelijk volk zijn, dat zij op geestelijk gebied niet achterlijk zijn, maar dat zij werkelijk vooraan staan in alles wat kan strekken om het individu te verhoogen, de maatschappij te veredelen en de wereld in het algemeen nader tot God te brengen.

Mijne getuigenis is sterker dan ooit te voren. Mormonisme is het werk van God en zal door niets te niet gedaan worden. Hij zelf staat aan het hoofd en zelfs de lasterlijke aanvallen van geestelijke leiders zullen alleen maar kunnen strekken om het meer en meer bekend te maken.

Velen hier in Zion bidden voor het welzijn van de Nederlandsche Zending en volgens de berichten, die tot ons kwamen, worden hunne gebeden verhoord. Ook ik voeg mijne bede daarbij, want ook ik ben verlangend te werken voor het welzijn van de Broeders en Zusters in Holland.

Moge zij allen door rein leven en het stipt naleven van Gods geboden, als voorbeelden kunnen staan voor de wereld en zij daardoor het werk der zendingen vergemakkelijken, ook in het jaar 1922.

God zegene u allen.

Uw Zuster in 't Evangelic,

3428 West-Tempel, Salt Lake City.

Wed. J. J. JANSEN.

Conferentie-Aankondiging.

De Rotterdamsche conferentie zal gehouden worden 5, 6, 7 en 8 Januari. Donderdag- en Vrijdag-avonden 8 uur, Zaterdag 2 uur zendingen-vergadering. Zaterdagavond 7.30 ambtenaren- en ambtenaressen-vergadering. Zondagmorgen 10 uur, Zondagmiddag 2 uur in de zaal „Excelsior” en Zondagavond 7.30 in de zaal „Het Nut”, Opperi 81. — Komt allen!!

INHOUD.

De oorsprong van macht	Blz. 1	ferentie	Blz. 10
De vrijheid die komt door „Dienst”	„ 4	Groeten van de Amsterdamsche Conferentie	„ 11
Overleden	„ 8	Rijmpreekjes	„ 14
1 Januari 1922	„ 9	Levensliedjes	„ 15
Groeten van de zendingen in de Rotterdamsche Con-		Van over den Oceaan	„ 15
		Conferentie-Aankondiging	„ 16